

Hoofdstuk 1

Steeds als de enorme hoeven van de khiro dreunend de grond raakten, schokte Jais hoofd. De ruwe zak die over zijn gezicht was getrokken schuurde tegen zijn huid. Het drong amper tot hem door, zo wanhopig klemde hij zich vast aan de lange vacht van de khiro, om maar niet in het groene, hoge gras te vallen dat onder hem door schoot.

Hij voelde Winter naast zich, die zich verzette tegen de touwen waarmee ze net als hij aan het voortrazende dier was vastgebonden. Jai troostte zijn draak met een gedachte, maar haar doodsangst kon hij er niet mee verdrijven. Het hielp ook niet dat zij hetzelfde bij hem voelde.

Eindelijk begon het tempo af te nemen. De grote spieren onder Jai trilden terwijl het geluid van de daverende hoeven langzaam tot zwijgen kwam. De ademhaling van het beest klonk zwaar in de neerdalende stilte.

Er hing een nerveuze spanning in de lucht en als op commando klonken er ineens druk pratende mannenstemmen. Ze spraken Steppetaal, maar met zo'n zwaar accent dat Jai er met zijn gebrekkige kennis van de taal geen woord van kon verstaan.

Ruwe handen grepen hem vast, trokken hem van de khiro af. Gedesoriënteerd stond hij te wankelen op zijn benen. Ze sleepten hem een eind mee, tot het ruisen van de wind plotseling verstomde en zijn voeten weer houvast vonden. De zak werd van zijn hoofd gerukt en hij hapte naar adem bij de onverwachte toestroom van licht en lucht. Hij werd op zijn knieën geduwd terwijl hij knipperend tegen de gloed van een vuur het interieur van de tent scherp probeerde te krijgen.

De ruimte was zo groot als een stal voor drie paarden, gemaakt van dierenhuiden en gespleten bamboe. De geur van rook en leer hing in de lucht, vermengd met een vaag kruidenaroma. In het midden was een smeulende

vuurplaats, die dansende schaduwen over de wanden van de tent wierp.

Terwijl zijn ogen zich nog aanpasten hurkte er een vrouw voor hem neer. Haar havikachtige ogen boorden zich in die van Jai. Het was een Steppevrouw, ongetwijfeld met een hoge status. De dunne vlechtjes in haar haren, versierd met botten, tanden en edelstenen, wezen op een hoge positie bij haar volk. Althans, dat leidde Jai af uit het weinige dat hij had opgevangen voordat hij werd geblinddoekt. Ook los van de symbolen straalde de vrouw met haar houding een zelfvertrouwen uit dat voortkwam uit leiderschap, en haar blik was scherp en berekenend.

Jai schraapte zijn moed bij elkaar en deed zijn mond open om iets te zeggen, maar een snelle klap op zijn wang legde hem het zwijgen op. De Steppevrouw duwde Jais hoofd naar beneden, onderzocht zijn schedel, taxeerde hem als een stuk vee. De klap deed Jai duizelen, maar hij hield de blik van de vrouw vast, omdat hij weigerde zich door angst te laten leiden.

Ze grijsde om zijn uitdagende houding. Toen kneepte ze haar ogen tot spleetjes alsof ze iets ontdekte, klakte afkeurend met haar tong, controleerde Jais nagels en trok zijn lippen uit elkaar om zijn tanden te bekijken. Ze snuffelde zelfs aan een pluk van zijn haar alsof ze achter verborgen informatie probeerde te komen.

Jai voelde de vernedering branden in zijn borstkas, maar hij was zo verstandig om niet tegen te spartelen, want hij had geen behoefte aan nog een klap. In plaats daarvan keerde hij naar binnen, richtte zich op zijn band met Winter en vond troost in hun verbinding.

De vrouw leunde achterover, slaakte een zucht en klapte in haar handen. Ze beet op haar lip alsof ze op het punt stond iets te zeggen en wierp hem een medelijdende blik toe. Toen schudde ze haar hoofd, draaide zich om en liep weg door het gordijn dat de ingang van de tent vormde.

Jai haalde diep adem. En toen nog een paar keer, in een poging zijn bonkende hart tot bedaren te brengen. Hij wist niet waar hij was. En ook niet door wie hij was meegenomen. Maar hij leefde nog en hij was ver bij Magnus en zijn trawanten vandaan – afgaand op zijn gekneusde ribben moest hij in elk geval een lange reis hebben gemaakt.

Maar hij had geen idee of Erica en de Huddieten ook zo veel geluk hadden gehad.

Je zou kunnen zeggen dat zijn missie geslaagd was. Dit was tenslotte zijn volk. Maar niet echt zijn eigen volk. Niet de Kidara.

Want toen Jai eens goed rondkeek, trok hij de conclusie dat dit geen belangrijke stam was. In zijn jeugd had Balbir hem verteld over hun stam en de

wereld die ze hadden achtergelaten. En waarschijnlijk was het beeld dat hij zich er met zijn jeugdige trots van had gevormd veel grootser dan de werkelijkheid. Maar deze aarden vloeren en versleten pelzen waren niet de rijke wandtapijten, vloerkleden en geborduurde kussens zoals Balbir die had beschreven.

Hij rook dat er ergens vlakbij eten werd klaargemaakt en zijn maag knorde. Hij hoorde pannen rammelen, vrouwen en kinderen lachen. Hij was naar het hart van hun kamp gebracht. Nee... hun dorp. Een dorp dat tegelijk met hun kuddes werd verplaatst, zoals gebruikelijk was bij het Steppevolk.

In een hoek klonk ineens een raspende ademhaling en Jai draaide zijn hoofd zo snel om dat hij bijna omviel met zijn vastgebonden voeten. Onder een dikke khirovacht zat een trillende oude man die hem met kraalogen aanstaarde. Een oude vrouw voerde hem met een houten lepel dunne melk uit een aardewerken kom.

Dit was een kleine stam; een arme stam. En ze hadden een reden om hem in leven te houden.

De twee oude stamleden negeerden hem, alsof ze gewend waren aan de aanblik van een mishandelde, bloedende gevangene. Dat was natuurlijk ook zo, bedacht hij, als hij Balbirs verhalen moest geloven. Er was geen volk dat meer oorlog voerde en meer krijgsgevangenen maakte dan het Steppevolk. De helft van de slaven in het Feniksrijk bestond uit leden van verslagen steppe stammen.

Er kwamen voetstappen dichterbij. Jai sloeg snel zijn ogen neer en ging weer in dezelfde houding als daarnet zitten. Als hij wilde ontsnappen kon hij maar het beste meegaand overkomen.

Een kleine man struikelde de tent in, naar binnen geduwd door een onzichtbare hand. Achter hem aan kwam een man die grappend iets over zijn schouder riep. Dit was een Steppeman, met dezelfde trekken als de vrouw. Dezelfde haviksogen en een kromme neus die wel in de familie moest zitten.

Een broer van de Steppevrouw misschien, of een neef. Hij leek in elk geval van dezelfde status, afgaand op zijn mooie bontkleding en versieringen. Maar toen hij zijn ogen op Jai richtte, lag er iets wreeds in zijn glimlach dat Jai bij de vrouw niet had gezien.

Hij liet zijn hand hard op de schouder van de kleine man neerkomen en dwong hem om voor Jai te knielen. De man trilde en kromp ineem toen zijn meerdere met zijn vinger naar Jai priemde.

‘Ik ben Feng,’ mompelde hij met zijn blik strak op de grond gericht. ‘Ze zeggen dat je Hoog Imperiaals spreekt. Is dat waar?’

Jai gaf geen antwoord, geschokt dat de man zijn taal vloeiend sprak.

Toen Jai bleef zwijgen, siste Feng geïrriteerd: ‘Spreek, anders wordt Zayn boos.’

‘Het is waar,’ zei Jai snel.

Zayn gaf Feng een onverwachte klap op zijn rug en lachte opgetogen. Maar net zo plotseling betrok zijn gezicht weer, en hij klemde zijn hand om Fengs nek. Hij begon te praten in een salvo van keelachtige klanken, waarbij zijn ogen Jais gezicht niet loslieten.

Feng vertaalde, maar zijn klaaglijke stem miste de felheid die in Zayns stem klonk. ‘Waar heb je dit gestolen, half... bloed?’

Zayn haalde een zilveren voorwerp uit zijn bontkleding en liet het op de grond vallen. Jais halsstuk. Toen Jai zijn blik erop richtte, klemde Zayn zijn gezicht in een ijzeren greep en hief het naar hem op.

‘Spreek, worm.’

Jai trok zijn bovenlip op en spuugde op de grond, hoewel zijn mond zo droog was dat het niet veel meer dan een gebaar was. De man grijnsde, en gaf Jai toen zo’n harde klap dat zijn hoofd tolde.

Het was de klap van een zielsverbondene, een krachtige zielsverbondene bovendien. Alles draaide voor zijn ogen, ook de kromme dolk die ineens in zijn gezichtsveld verscheen. Zayn liet die voor zijn neus bungelen als een speeltje voor een kraaiende baby.

‘Je luistert niet,’ vertaalde Feng Zayns gesnauwde woorden. ‘Het lijkt erop dat je je oren niet nodig hebt.’

Jai kreunde. Hij voelde het koele lemmet tegen zijn wang, waarna het naar de zijkant van zijn hoofd gleed.

Een schaduw viel over de ingang van de tent en er klonk een harde stem. Zayn mompelde iets op teleurgestelde toon, trok de dolk weg en beende de tent uit. Buiten werd met stemverheffing gepraat, gevolgd door het geluid van klappen.

Er klonk een vloek en nog een harde bons, waarna er weer een schaduw over de ingang viel. De eerste vrouw kwam binnen en ze glimlachte naar Jai met bloed op haar lippen en tanden.

Feng vertaalde wat de vrouw zei.

‘Ik ben Sindri, khan van de Valor-stam, en ik bied mijn excuses aan voor het gedrag van mijn broer Zayn. Hij kan nogal... impulsief zijn.’

Sindri’s toon was, zelfs in de ruw klinkende Steppetaal, bijna vriendelijk, een schrill contrast met het geweld van zo-even. ‘Hoe ben je in ons land gekomen?’

Jai aarzelde en overwoog zijn opties. Hij besloot de waarheid te spreken – tot op zekere hoogte.

‘Mijn moeder kwam niet van de steppe en mijn vader was Rohan, khan van de Kidara. Ik ben opgegroeid als gijzelaar aan het keizerlijk hof. Mijn twee oudere broers zijn vals beschuldigd van verraad en eigenhandig geëxecuteerd door keizer Titus, maar ik ben ontsnapt. Ik heb het hele keizerrijk doorkruist om mijn stam te zoeken.’

Sindri luisterde ingespannen, met een bedachtzame uitdrukking op haar gezicht.

‘Ik weet weinig van de... politiek van de grotere stammen,’ zei ze na een ogenblik. Feng zocht stamelend naar de juiste woorden. ‘Maar die Rohan over wie jij het hebt, die kennen wij heel goed.’

Sindri trok een dolk uit een schede aan haar zij en Jai deinsde achteruit. Ze stak haar andere hand geruststellend op en sneed met twee behendige bewegingen Jais boeien door. Toen rechte ze haar rug en draaide zich half om naar de ingang van de tent.

Ze zei iets en Jai luisterde aandachtig naar Fengs vertaling.

‘Je bent vrij om je tussen ons te begeven, maar je dier blijft gevangen tot ik heb besloten wat ik met je ga doen. Maar onthou dit, zogenaamde Jai van de Kidara: als je iets probeert uit te halen, zul je meer kwijtraken dan een oor.’

Hoofdstuk 2

Nadat Sindri was vertrokken realiseerde Jai zich dat hij zijn adem nog steeds inhield. Hij ademde diep uit en de verstikkende angst stroomde weg.

Naast hem schuifelde Feng op zijn knieën heen en weer, met gebogen hoofd. 'Het is goed,' fluisterde Jai. 'Ze is weg.'

Fengs blik schoot naar de oude mensen achter hen en hij schudde zijn hoofd terwijl hij een dunne vinger tegen zijn samengeperste lippen drukte.

Pas nu hij zijn gezicht ophief, kon Jai hem goed bekijken.

Feng leek iets ouder dan Jai, misschien voor in de twintig, en had donkere, intelligente ogen waarin een onuitgesproken verdriet leek te liggen. Hij had een mager gezicht met een beginnend snorretje. Anders dan de versierde vlechten van Zayn en Sindri zat zijn haar in een eenvoudige korte paardenstaart, en hij had gelaatstreken die wezen op een gemengde afkomst, heel anders dan de steppebevolking. Iets in zijn voorkomen deed Jai denken aan de diplomaten en handelaars uit het Feniksrijk die heel soms vanuit het verre oosten de lange reis naar Leonids paleis hadden gemaakt.

Terwijl hij Feng bestudeerde vroeg Jai zich af wat voor gedachten er achter die waakzame blik schuilden. Hij moest heel voorzichtig te werk gaan als hij Fengs vertrouwen wilde winnen of misschien zelfs zijn hulp wilde krijgen. Het was duidelijk dat deze man net zo'n onwelkome gast was als Jai.

'Bedankt voor het vertalen,' zei Jai zacht. 'Je Hoog Imperiaals is heel goed. Hoe heb je dat zo goed leren spreken?'

Nog steeds zei Feng niets. Hij stond op en liep naar het licht van de ingang. Jai volgde hem, wrijvend over zijn polsen en pijnlijke ribben. Zijn mana was al tijden op en hij had nog geen kans gehad om te zielsademen zodat hij kon genezen – hij was er al vrij snel achter gekomen dat dat niet echt lukte als je

ondersteboven vastgebonden zat op de rug van een khiro.

Buiten gekomen stonden ze meteen midden in het levendige geroezemoes van het dagelijks leven van de nomadenstam. Mannen en vrouwen waren bij kookvuurtjes met messen en pannen in de weer, kinderen renden spelend tussen de tenten en hun gelach steeg op, samen met de laatste hitte van de dag. Aan de rand van het kamp hingen oudere mannen rond. Hun aanwezigheid vormde een ongemakkelijk contrast met de ontspannen sfeer. Sommigen zaten in groepjes waar druk werd gebikkeld en gewed, anderen staarden in de verte en namen af en toe een slok uit hun drinkhoorn. Allemaal waren ze zichtbaar gewapend.

Het meest fascinerend waren de khiroi, die vlakbij tevreden aan het grazen waren. Hun massieve, harige gestalten bewogen zich verrassend sierlijk en de kromme hoorns op hun koppen staken omhoog als masten in een vloot schepen. Jai was opgelucht toen hij Navi in de kudde zag. Ze was makkelijk te herkennen tussen de enorme beesten, met haar kleinere lijf vol littekens en haar grijze vacht. De oudere jeugd van het dorp had zich hier ook verzameld. Zij hielden de wacht en zochten met hun ogen voortdurend de horizon af.

Het hele tafereel stond in schril contrast met de steriele zalen van het keizerlijk paleis en ondanks de angst die Jai vanbinnen voelde vond hij het op een vreemde manier geruststellend.

Feng leidde Jai naar een rustig plekje aan de rand van het kamp, waar ze konden praten zonder afgeluisterd te worden. Toen ze buiten de kring van tenten waren bleef Jai even stilstaan om het uitzicht in zich op te nemen.

Een zee van groen strekte zich uit van horizon tot horizon, een bewegende zee die door de wervelende luchtstromen in beroering werd gebracht en door de zonsondergang een roze gloed kreeg.

Feng trok aan Jais mouw om aan te geven dat hij in het gras moest gaan zitten. Met een blik over zijn schouder gaf hij eindelijk antwoord op Jais eerdere vraag.

'Net als jouw vader was die van mij ook een man van de steppe,' zei hij met een zachte, afwezige stem, alsof het een vervagende herinnering was. 'Maar mijn moeder was een handelaar uit het verre oosten. Zij heeft mijn zusje en mij jouw taal geleerd, naast haar eigen taal. Ik denk dat ze me daarom hebben uitgekozen als jouw... oppas.'

Jai hoorde de bitterheid in Fengs stem, ook al probeerde de jonge man de pijn in zijn ogen te verbergen. Het leek erop dat hij net als Jai gevangenzat tussen twee werelden en noch in de ene noch in de andere echt thuishoorde.

'We trokken naar de steppe om handel te drijven met mijn vaders volk en

om de Sabijnse belastinginners te ontlopen. Hij en mijn moeder hebben er met hun leven voor betaald. Mijn zusje en ik zijn steeds weer verhandeld, totdat we drie jaar geleden bij Sindri terechtkwamen. Ik heb mezelf nuttig gemaakt om te voorkomen dat ik nog eens geruild werd, wat ze heel vaak doen.'

Jai huiverde. Het verhaal bedierf het vredige tafereel om hem heen. Alles werd ineens duidelijk. Van een Sabijnse gijzelaar was hij veranderd in... een gijzelaar van zijn eigen volk.

'En je zusje?' Jai durfde het bijna niet te vragen.

'Die is nog hier... voorlopig,' Feng keek hem niet aan en speelde met een grashalm.

'Ik vind het heel erg voor je,' zei Jai gemeend. 'Ik weet hoe het is om er niet bij te horen.'

Feng keek hem aan en even leek het alsof de muren tussen hen afbrokkelde. Maar net zo snel werd Fengs gezichtsuitdrukking weer gesloten en hij wendde zich af.

'We moeten wat eten voor je zien te vinden,' zei hij abrupt. Hij stond op en klopte het stof van zijn kleren. 'Kom, dan leid ik je rond in het kamp.'

Jai vond het moeilijk om zich te concentreren, want hij voelde dat Winter zich nog steeds verzette tegen haar boeien. Ze wist dat die van hem doorgesneden waren, maar dat kalmeerde haar niet; nu was ze bang dat hij weggevoerd zou worden. Ze zou niet rusten tot ze hem zag, maar hij wist dat hij te veel risico nam als hij haar ging zoeken.

Hij had maar heel even de tijd om zijn ogen te sluiten en in half-trance te gaan zodat hij Winter duidelijker kon horen.

Jai! Jai!

Zijn naam, zijn geur, zijn ziel. Ze schreeuwde erom. Maar hij had geen smoesjes waarmee hij haar bonkende hart tot bedaren kon brengen, of zijn eigen hart. In plaats daarvan zocht hij het sprankje hoop dat diep in zijn binnenste zat en bood het haar aan als een balsem, waarna het geroep in zijn geest afnam tot een angst die minder urgent was.

'Schiet op, voordat het donker wordt,' klonk Fengs stem een eind verderop.

Onderweg nam Jai elk detail in zich op en hij probeerde de indeling van het kamp en de gang van zaken in zijn geheugen te prenten.

Het was een harmonieuze mengeling van functionaliteit, chaos en schoonheid. Blauwe en paarse tenten – waarschijnlijk geleverd met wede en sering – stonden ordelijk gerangschikt rond een centrale open ruimte. Die leek dienst te doen als ontmoetingsplaats, want er zaten mensen te eten, te praten en te lachen.

Zijn aandacht werd getrokken door het symbool dat op elke tent was geschilderd en zelfs op de kleren van de mensen was geborduurd: twee gekruiste takken bloeiende lupine. Dat verklaarde het paars overal.

In de lucht hing het rijke aroma van specerijen en kruiden, iets wat hij alleen maar kende van de allergrootste banketten in het keizerlijk paleis. Het was een verlokkelijke, bedwelmende mix van geuren. Sommige kon hij niet goed thuisbrengen; die behoorden niet tot het repertoire van de Sabijnse keukens waaraan hij gewend was.

Ook al was hij nieuwsgierig, Jai zorgde er angstvallig voor dat hij niet te lang naar de mensen keek, ook al leken zij daar zelf geen moeite mee te hebben. Kinderen wezen giechelend naar zijn haar, dat veel korter was dan de lange vlechten die iedereen in het kamp droeg, zelfs de kinderen. Hij lachte vriendelijk naar ze, waarop ze het uitgilden en achter de rokken van hun moeder wegkropen.

Feng ging bij het centrale kampvuur zitten en het verbaasde Jai dat de gevangene direct een kom gloeiend hete stoofpot overhandigd kreeg. Feng gaf hem door aan Jai en nam er toen een voor zichzelf. Gevangenen leken hier in elk geval goed behandeld te worden. Sindri had niets te veel gezegd.

Jai nam voorzichtig een hap en werd verrast door de complexe smaak. Het was anders dan alles wat hij ooit had geproefd, rijk aan specerijen, kruiden en meer. Maar terwijl hij nog kreunde van genot begon zijn mond te branden.

In een mum van tijd zat hij naar adem te happen als een vis op het droge – tot groot plezier van de omstanders.

Jai hief uitdagend zijn kin en nam nog een hap, maar begon te sputteren toen hij getroffen werd door een nieuwe golf van hitte. Weer een uitbarsting van vrolijkheid; één man vond het zo grappig dat hij dubbelklapte van het lachen.

'Hier,' zei Feng en hij overhandigde Jai een drinkhoorn. 'Je hebt een chilipeper te pakken. Die moet je in de pan laten zitten.'

'Die heb jij... aan me... gegeven,' zei Jai hijgend.

Feng haalde zijn schouders op en knikte naar de drinkhoorn.

Jai nam een grote slok... en kokhalsde. Het was geen water, maar melk. Zoete, vette, scherpe melk, met klonten die aan zijn tong en mond kleefden.

'Interessante smaak, nietwaar?' vroeg Feng grijnzend toen Jai de hoorn met een vies gezicht aan hem teruggaf. 'Maar de moeite waard, toch?'

Jai wilde ertegen ingaan, maar zijn brandende mond was geblust en een paar seconden later pakte hij tot zijn eigen verbazing de hoorn weer. Feng knikte goedkeurend toen Jai nog een slok nam.

‘Gefermenteerde khiromelk,’ zei Feng. ‘Sithische brandstof, noemen sommigen het. De meesten noemen het *khymis*. Niet te veel nemen hoor, het is sterk spul.’

Jai trok een wenkbrauw op en nam nog een slok. Daarna nam hij nog een hap van de stoofpot, op zijn hoede voor de gevolgen. Gek genoeg werkte het.

Hij overleefde de maaltijd door hitte en koelte af te wisselen tot hij verzadigd was. Zijn maag was vol en hij voelde een aangename roes. Maar dat gevoel vervloog snel, want zijn zielsverbonden lichaam verwerkte de drank sneller dan hij misschien zou willen.

Op dit moment kon hij wel een beetje verdoving gebruiken.

Ondanks zijn volle maag kreeg Jai een ongemakkelijk gevoel. Zijn blik viel op Zayn, en hij zag dat de man hem broeierig zat op te nemen te midden van een entourage van mannen die allemaal dezelfde dikke wenkbrauwen hadden. Heel even kruisten hun blikken elkaar en Zayn schudde zijn hoofd, met een uitdrukking die een mengeling van walging en minachting was.

Sindri mocht hem dan verwelkomd hebben, maar haar broer was duidelijk niet blij met het feit dat hij hier bij hen zat.

En dat zijn oren er nog aan zaten.

Hoofdstuk 3

Zayn en zijn mannen hadden zich verzameld rondom een eigenaardige ondiepe kuil, niet ver van het centrale kampvuur, waar het gras platgetrapt was. Langs de rand van de grove cirkel waren bosjes gras samengebonden met stukjes roodgeverfde stof, als een provisorische afbakening.

Jai zag hoe Zayn een Steppevrouw ruw met zijn schouder aanstootte, een vreemde mix van agressie en speelsheid. De vrouw keek berustend maar liet zich overhalen om de cirkel in te gaan, na een korte woordenwisseling die Jai niet kon horen.

Gedurende dit alles was Zayns blik bijna continu op Jai gericht. Het was duidelijk zijn bedoeling dat Jai getuige was van wat er ging gebeuren. Jais nieuwsgierigheid was gewekt en hij keek afwachtend naar de ophanden zijnde confrontatie.

Zayn en zijn tegenstander stonden elkaar met een felle blik aan te kijken. Zodra het duo de arena had betreden werd het druk rond de cirkel. Mannen en vrouwen sloten luidkeels weddenschappen af, anderen keken alleen maar gretig toe.

Het begon zonder omhaal; voor Jai leek het alsof ze ineens naar elkaar uitvielen, hun armen uitgestrekt, op zoek naar houvast. Zayns bewegingen waren vloeiend en afgemeten. Hij coördineerde elke beweging zorgvuldig terwijl hij onder de greep van de kleinere vrouw uit glipte. Plotseling smeed hij zijn tegenstander met een woeste ruk op de grond, waar haar lichaam met een doffe dreun neerkwam.

Terwijl de vrouw naar adem lag te happen stond Zayn triomfantelijk boven haar. Hij keek naar de menigte en zijn ogen zochten die van Jai. Er lag een duistere belofte in.